

Négy eljövétel: 1. Az útrakelés napja

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Mózes első könyve 12., 28., 31. és 32. fejezeteiben a következőképpen: "Az Úr ezt mondta Ábrámnak: **Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!** Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyra teszem nevedet, és **áldás leszel.** ... Fogta Ábrám **minden szerzeményüket**, amit csak szereztek, **mindenkit**, akire Háránban tettek szert, és **elindultak**, hogy Kánaán földjére menjenek" (1Móz 12,1.2.5). -- Izsák hívatta Jákóbot, megáldotta, és ezt parancsolta neki: Indulj, eredj el Paddan-Arámba, anyád apjának, Betúélnék a házához, és ott végy feleséget anyád bátyjának, Lábánnak a leányai közül! ... Adja neked Ábrahám áldását, neked és utódaidnak veled együtt, **hogy birtokba vedd ezt az országot, ahol jövevény vagy**, amelyet Ábrahámnak adott az Isten" (1Móz 28,1.2.4.10). -- Ezt mondta az Úr Jákóbnak: Térj vissza atyáid földjére, a rokonaidhoz, **én veled leszek!** ... Ekkor Jákób fölkelt, föltette gyermekeit és feleségeit a tevékre. Elhajtotta minden jószágát és minden szerzeményét, amit szerzett – a Paddan-Arámban szerzett jószágát és vagyonát –, hogy elmenjen apjához, Izsákhoz Kánaán földjére" (1Móz 31,3.17-18.). [Jákób] "fogta két feleségét, két szolgálóleányát és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. ... Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki birokra kelt vele, egészen hajnalhasadtáig. ... Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz. Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. Erre azt mondta: **Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.**" (1Móz 32,23.25.27-29).

Mindenható Isten! Kérjük, add meg nekünk azt a bátorságot, és azt a hitet, amellyel mi is elindulhassunk – azért, hogy egyre jobban és jobban megismerhessünk Téged. Kérjük, hogy ajándékozz meg bennünket kitartással, hogy megtorpanás és vargabetűk nélkül haladhassunk ezen az úton. Kérjük, hogy mutasd meg a Te szeretetedet a mi Urunkban, Jézus Krisztusban, hogy ajándéknak érezzünk minden lépést, akármit is hánt le rólunk azért, hogy még közelebb kerülhessünk Hozzád. Ámen.

Kedves Testvéreim!

Ahogy hallottuk az igeszakaszban, **az ősatyák, Ábrahám és Jákób élettörténete – útrakelések története. Útra kelünk mi is – az életbe.** Ti tizen-/huszonévesen -- én pedig: hatvanévesen – úgy igazán... **Rengeteg elindulás van az ember életében.** És nagyon sokszor azok az elindulások az igaziak, amelyekről előtte nem is gondoltuk volna, hogy lesznek, és azt sem, hogy elindulások lesznek. Mert a kegyelem így működik. Kiszámíthatatlanul és váratlanul. Ettől szép. És ettől erős.

Az elmúlt hetekben a gyülekezetünk három tagja, Erik, Csongor és Bálint is elmondta már, hogy hogyan indult el egy teljesen új úton. Levi majd jövőre jön. De biztos vagyok abban, hogy lesz olyan idő, amikor Berci, te is itt fogsz állni a szószéken... Ne, ne rázd most a fejed hitetlenül. Faragó Andrástól olvastam az Evangélikus Életben, hogy a fogfájástól a hasmenésig minden elmúlik a színpadon. A szószéken pedig a kételkedés múlik el. Szóval: várunk majd Berci téged is ide. Szólj, ha kész vagy rá.

Rendben. Elindultunk. De MIÉRT indultunk el? Azért indultunk el, mert keresünk valamit. MIT keresünk? Ez az igazi kérdés! Annyi mindent hiszünk, hogy keressük... Hivatást. Családot. Hírnevet, sikert, vagyont... Boldogságot... Pedig NEM ezeket keressük. Itt szólal meg Berci: "*Ne akard itt nekem megmondani, hogy én mit keresek, Péter! Baromira jól tudom, hogy én mit keresek. Sok évig gondolkodtam rajta, és teljesen világos lett előttem, hogy mit keresek.*" És... Hadd kérdezzek vissza: Megtaláltad már azt, amit keresel, Berci? És ha úgy gondolsz, hogy megtaláltad, akkor elég lett az neked? Sok éve, sok évtizede boldogan élsz benne? Nem akarsz már többet? Soha?? – Majd ha ez mind meglesz, akkor elhiszem, hogy TÉNYLEG ezt kerested.

Kedves Testvéreim! Nézzünk magunkba! Mikor volt az, hogy elértünk valamit, és azt mondtuk, hogy: "*No, én most már a helyemen vagyok. Nem hiányzik nekem már – semmi.*" TÉNYLEG ez történt velünk egy vágyva vágyott vizsga jeles után? Nem kezdtünk el rövidesen gondolkodni a következő jelesen? ... Nekünk SOSE elég az, ami van. Mindig újat és újat, mindig többet és többet akarunk. (*Emlékeztek a jóember történetére. Először talált egy húszezrest. Aztán vett egy sorsjegyet. Megnyerte a főnyereményt, a milliót. Erre vett egy lottót. Este kihúzták mind az öt számát. Másnap meg búslakodva ott ült a kocsmában megint. Hát téged meg mi lelt? Ez és ez volt tegnap. De azóta... Mintha elválták volna...*)

A mindig többet és többet akarásunk alól csak egyetlen egy kivétel van. A MINDEN. Ha megkapjuk a MINDENT egyszerre, akkor döbbenünk rá arra, hogy – ennél több – már nincs. Mi ez a MINDEN? A lottó ötös? Láttuk az előbb, hogy az bizony nem... Musk vagyona? Trump hatalma? Úgy néznek ők ki, mint akik elégedettek? Úgy néznek ők ki, mint akik már soha nem akarnak többet? Háát... Nemigen... A MINDEN – EGYEDÜL és CSAK a – Krisztus.

Az eddigiek összegzéseként: Hova megyünk? Sokszor azt hisszük, hogy tudjuk – de nem tudjuk. Egy biztos: ha jó irányba megyünk, akkor közeledünk Jézushoz. És ez a lényeg.

Ezen a Jézushoz vezető úton teljes szívvel, és visszafordulást nem fontolgatva indulunk el. Miért? Miért tudunk kitartóan haladni, miért nem fordulunk vissza? Hallottuk, hogy mit mondott az Úr Jákóbnak: Én veled vagyok! Isten velünk van. Mindig. Még az utolsó időkben is. Sőt, akkor igazán, hiszen mi "mindenkor az Úrral leszünk"(1Thessz 4,17). Azért tudunk kitartóan haladni az utunkon, mert látjuk, hogy az út a KrisztusBA vezet, és rajta keresztül Istenhez. Mert Jézus az ajtó (Jn 10,9). És ez olyan erőt ad nekünk, mint amilyent Pál kapott, aki így írt: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért" (Fil 3,14).

Örömmel haladunk tovább és tovább. Miért? Mert rádöbbenünk arra, hogy úton lenni – jó. Rádöbbenünk arra, hogy földi életünk – zarándoklét. Olyan út, amelyben folyamatosan közeledünk az oltár előtti igében hallott mennyei hazához, azaz: Isten Országához, azaz: Jézushoz. És egy idő után arra is rádöbbenünk, hogy földi életünk egyre inkább: -- peremlét. Már benne is vagyunk a mennyei hazában, Isten Országában, a Krisztusban – de még itt is vagyunk ebben a földi életben. Egyre inkább érezzük már az "odaát" örömét, és egyre inkább sugározzuk ezt ideát. És ez egyre nagyobb öröm. Nekünk is, meg a környezetünknek is.

Az utunkon fokozatosan hátrahagyjuk azt, amit ismertünk. Kilépünk a komfort-zónánkból. Ezt a "nagyon kényelmetlen"-től a "borzalmas"-ig élhetjük meg – ki-ki vérmérséklete szerint. Miért jó ez mégis? Mert ha jó irányba megyünk – *Jézus felé* – akkor pontosan azok a dolgok hántolódnak le rólunk, amelyek megakadályozzák, hogy még közelebb kerüljünk Jézushoz. Azokat pedig ne sajnáljuk. *(Ahogyan az egyik bibliakörös társunk mondta: Mi lesz a mennyben? Azt nem tudom. Egyet azonban tudok: ha valami nem lesz, az nem fog hiányozni. Miért? Mert Jézus betölti mindennek a helyét. Nem is akárhogyan. Szeretettel.)* Isten a szegényítéssel gazdagít bennünket. Ne féljünk szegények lenni!

Egyre inkább birtokba vesszük azt az országot, ahol jövevények vagyunk. Hogyan? Az ország, amit birtokba veszünk nem Magyarország (vagy Kárpátalja, fehér lovon...) Még csak nem is Otthon Start lakás... Az ország, amit birtokba veszünk, mi magunk vagyunk. Itt szólal meg megint Berci: „*Ne máá.... Azt akarod állítani Péter, hogy ennek a gyülekezetnek egyetlen tagja sem beszámítható? Hogy mi mind pszichiátriára bezárandó elmebetegek vagyunk? Nem vagyunk saját magunk birtokában?*” **Bizony nem vagyunk az igazi saját magunk birtokában. Mi az ő-ember birtokában vagyunk.** Jövevényként, *(ahogyan egy nemrég elhangzott, kétperces igehirdetésemben mondtam: „kezdő csövesként” ...)* tengünk-lengünk Isten Országában. Nem találjuk a helyünket. De eljön az az idő – és az az idő könnyen lehet, hogy a számodra éppen MA van – amikor megtaláljuk a helyünket. Nem másutt, hanem a KrisztusBAN.

Miért négy eljövétel az igehirdetések címe, ha mi indulunk el? Miért nem négy elindulás? Mert nem MI találjuk meg magunkban a Krisztust, hanem Ő mutatja meg nekünk, hogy bennük van. Mert a helyünkre találás nem akarás, vagy futás kérdése (Róm 9,16), hanem kegyelem.

Mikor találtuk meg a helyünket? Mikor győztünk? Ábrám akkor győzött, amikor kitarított az útján, és Isten a nevét Ábrámból (azaz: Isten az, aki a magasztalt atyából) Ábrahámra (azaz: Ábrahám az, aki a magasztalt atyára) változtatta (1Móz 17,5). Jákób (azaz: a csaló) akkor győzött, amikor vissza mert menni az elé a bátyja elé, akitől elcsalta az elsőszülöttségi áldást. Ekkor Isten Izráelre (azaz: Isten harcosává) változtatta a nevét. **Mi mikor győzünk? Mi akkor győzünk, ha megtaláljuk a helyünket. Hol? A Krisztusban.** Miért győzünk akkor? Idézem Pál apostolt: mert "ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre" (2Kor 5,17). **Ez az újjá teremtett életünk egy állandó nyugalmat és derűt ad nekünk.** Történhet velünk akármi. Eget rengetően jó, vagy baromira fájdalmas dolog. Megérezzük azt, hogy mi pontosan ugyan-ott voltunk, vagyunk és maradunk, akármi is történt velünk. Miért? Mert már megtaláltuk a helyünket. A Krisztusban.

Ahogyan tudjátok, nem olyan régen egy héten belül kaptam egy igen megtisztelő kitüntetést, és meghalt a kutyám. Nem szálltam az elsőtől, és nem dőltem magamba a másodiktól. És nem azért, mert kioltották egymást. Hanem azért, mert már csaknem tíz éve állandóan azt érzem az életemben, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz” (Zsid 13,8). Jézus ugyanabba a szeretetbe von engem be akkor is, amikor a földi életemben „fent” vagyok, és akkor is, amikor „lent”. **Ezt az állandóságot – az öröm állandóságát – a reményteli, kiteljesedő várakozás, az örök advent állandóságát adom át – reménysegeim szerint – nektek is.** *(Áldásra emelt kézzel)* Legyen ez így – veletek is. Ámen.